

4. Очевидно, що виконання технологічних операцій 1-3 здійснюється на фоні перевищення дебіторською заборгованістю кредиторської ($ДЗ > КЗ$), інакше не виконується основне рівняння (1). Отже, у разі неможливості виконання також і умови (6) (наприклад, через недостатньо позитивний імідж підприємства в очах банківської установи), джерелом покриття нестачі власних коштів є витребування дебіторської заборгованості аж до рівності $ДЗ = КЗ$, а краще й до нерівності $КЗ > ДЗ$.

Список використаних джерел:

1. Ковалева А. М. Финансы фирмы : учебник / А. М. Ковалева, М. Г. Лапуста, Л. Г. Скамай. – М.: ИНФРА-М, 2007.– 528 с.
2. Управління стійкістю підприємства : моногр. / А. М. Колосов, К. А. Колосова, Г. П. Штапук ; за заг. ред. А.М. Колосова. – Старобільськ : Вид-во ЛНУ імені Тараса Шевченка, 2016. – 336 с.

Коршунов С. О., Курінна І. Г.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ЕКОНОМІКА СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦТВА

Однією із найважливіших сфер життя суспільства, а також кожного індивідуума є саме економіка. Адже при відсутності економіки життя суспільства стало б неможливим. Кожна людина протягом свого життя стикається з найрізноманітнішими явищами економіки. Це покупки, підвищення зарплати, кредит тощо.

Підприємницька діяльність є одною з форм економічної діяльності. Поняття підприємництва розуміє під собою самостійну, систематичну діяльність, яка зумовлює виробництва продукції [1]. При цьому існують також й суб'єкти підприємницької діяльності, які поділяються на дві гілки.

1. Господарські організації.
2. Особи, які займаються господарською діяльністю та при цьому зареєстровані як підприємці.

Перший із суб'єктів підприємництва розуміє під собою юридичних осіб, які займаються господарською діяльністю та зареєстровані. Другий же суб'єкт це громадяни України й також іноземці. При цьому важливим є те, що в першому випадку індивідуальна діяльність громадян виконується на свій страх та ризик, а також саме від свого імені. В протилежному ж випадку, юридичні особи визначають організації. Саме ці організації мають власне майно, несуть свої права та обов'язки, а також можуть представляти себе в суді. На противагу фізичним особам, юридичні особи існують окремо від фізичних осіб, якими вони були утвореними. Загалом важливу роль в даному питанні відіграють саме обсяги діяльності господарства. Домінуючу роль в даному аспекті відіграє підприємство саме як юридична особа.

Для виникнення підприємства повинні відбуватись певні процеси, такі як – об'єднання майна та трудових ресурсів. Це сприяє господарській діяльності та є невід'ємною його складовою. Попри велику диференціацію підприємств все таки існують риси, які притаманні усім.

1. Сукупність методів виробництва, а також трудових ресурсів є технологічною стороною підприємства.
2. Будь-яка підприємницька діяльність є складовою економіки не тільки національної, але й міждержавної.
3. Економічна відособленість.
4. Частинка суспільства, або ж колектив – підприємство.
5. Фінансова самостійність підприємств [2].

Кожна з цих рис відіграє важливу роль у підприємницькій діяльності. До прикладу без існування тих же самих трудових ресурсів та методів виробництва неможливе й саме виробництво продукції на ринок. При цьому кожне підприємство робить акцент на виготовленні конкретних товарів, виконанні певних робіт та наданні послуг. Тобто не важливо чи відбувається виробництво певної частини чогось іншого, чи одразу сам продукт у кінцевому вигляді. Не менш важливим аспектом у даній темі є те, що підприємства відрізняються економічною відособленістю. Іншими словами усе, що пов'язане безпосередньо з підприємством. Це може бути як і методи та засоби виробництва продукції, так і майно та техно-

логії. В цьому плані підприємство є окремою одиницею із власними правилами. При таких умовах підприємство залишає за собою право самостійно займатись своїм розвитком та організацією процесу виробництва. До прикладу це набір персоналу, керування процесом, реалізація продукції, а також отримання прибутку.

Тому проаналізувавши все вищесказане можна прийти до висновку, що суб'єкти підприємства – це особи, що займаються підприємницькою діяльністю, метою яких є соціально-економічні результати для отримання максимального прибутку. При цьому існує певний розподіл суб'єктів підприємницької діяльності на фізичних та юридичних осіб. Також важливим є той аспект, що при високому рівні диференціації все таки є притаманні риси усім типам підприємств не тільки у національній економіці, але й у міждержавній економіці.

Список використаних джерел:

1. Гой І. В. Підприємництво : навч. посіб. / І. В. Гой, Т. П. Смелянська. – К. : Центр учбової літератури, 2013. – 368 с.
2. Підприємницьке право : навч. посіб. / за ред. О В Старцева. – К. : Істина, 2006. – 208 с.
3. Гринько Т. В. Організаційно-економічний механізм у системі управління господарською діяльністю закладів охорони здоров'я / Т. В. Гринько, В. А. Шевченко // Економіка та підприємництво : зб. наук. пр. / М-во освіти і науки України, ДВНЗ «Київ. нац. екон. ун-т ім. Вадима Гетьмана» ; редкол.: І. М. Репіна (голов. ред.) [та ін.]. – К. : КНЕУ, 2016. – Вип. 36–37. – С. 96–110.

Костюк М. Ю., Тімар І. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ КАПІТАЛ – СУЧАСНИЙ ОБ'ЄКТ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

У сучасних умовах високорозвинені країни вбачають рушійною силою розвитку бізнесу і майбутнього процвітання – знання, а саме інтелектуальний капітал. Сьогодні інформаційно-інтелектуальні технології стали стартапом для поширення й розвитку інтелектуальної праці, яка може суттєво покращити соціально-економічну структуру виробництва в цілому. При цьому, дана тенденція є